

TID OCH RUM

IFOLOGISK TIDSKRIFT

Nr.14
JUNI .1965

TID och RUM
Ifologisk Tidskrift

I redaktionen: I. Troëng
Chr. Jansson
A. Andersson

Utgiven av Ifologiska Sällskapet
Box 607
Stockholm

Bidrag sändas till I. Troëng, Garpenberg. Telefon 0225/22086

=====

Äntligen! - Nr. 14 av ToR är till sist färdig, flera månader försenad och läsarna har kanske undrat om Redaktiomen blivit upphämtad och bortförd till någon av grannplaneterna.

Nej, vår tystdan beror faktiskt på mera alldagliga problem, som jag känner väl till, såsom ordförande i Ifologiska Sällskapet sedan i höstas, och som skulle kunna sammanfattas såhär:

Våra ekonomiska resurser är än så länge mycket blygsamma. Detta gör det till en nödvändig förutsättning att allt arbete med tidningen göres utan ersättning och på fritid, vilket i sin tur medför att de olika skedena av arbetet måste fördelas på flera personer för att inte bli allt för betungande. Så länge livet går sin gilla gång för medarbetarna, och stencilapparaten fungerar som den skall, har detta system vistat sig pålitligt och tillfredsställande, men i början av året inträffade den situation som blev oss övermäktig nämligen när den gamla stencilapparaten definitivt säckade ihop, samtidigt med att flera medarbetare fick angelägna och tidskrävande personliga frågor att ägna sig åt i första hand.

I detta vanmäktiga tillstånd befann vi oss ända till helt nyligen men kan nu glädja läsekretsen med att situationen på sista tiden definitivt har ljusnat. Sålunda har vi fått en splitter ny stencilapparat som donation, vidare har utgivningsarbetet organiserats om på ett sätt som gör det mindre känsligt än tidigare för den sorts svårigheter som varit aktuella under våren, och de personliga problemen skyar tycks dessutom ha skingrats för vårsolen.

I övrigt är vår arbetsiver och entusiasm på oförändrat hög nivå, tillgången på material till artiklarna som alltid god och vi vågar med en travestering av ett känt konstanterande tillägg att vårt förhållande till främmande planeter är gott.

(Se vidare sid. 285.)

Ernst Linder

=====

I detta nummer:

Meddelande	Sid. 285
Den vise från Österlandet	286
Tibetanernas urkunder om kulturer före istiden	290
Mount Shasta- Mysteriet	293
Experimentet med månstenen	294
Egendomliga ljud från rymden	296
Pressklipp	298 C
Mysteriet Lobsang Rampa	299
Mannen från Mars	300

Meddelande.

I den ifologiska litteraturen förekommer ju många exempel på hur besökare från rymden har upprättat kontakt med jordmänniskor. De mönster som därvid kunnat urskiljas hänför sig till några få kategorier. I exempelvis Adamskis fall började det med att han som ett första steg observerade upprepade överflygningar inom ett visst område och sedan fortsatte genom att envist och tålmodigt bevaka himlen natt efter natt, månad efter månad. Först därefter började en period då telepatiska kommunikationer blev allt vanligare och tydligare för att slutligen leda till direktkontakter och rymdfärder.

Howard Menger å andra sidan stod helt plötsligt överraskad ansikte mot ansikte med en kvinna från Venus redan 1931 då han var bara tio år gammal, varefter följde tio års tystnad före nästa möte med en person ur samma grupp. Denne meddelade honom att han i själva verket under den gångna tioårsperioden stått i kontinuerlig telepatisk förbindelse med folket från Venus samt att det skulle dröja ytterligare några några år innan han nästa gång fick möta en kontaktman från samma grupp. Detta skedde också och han fick bl.a veta att en chockerande händelse snart skulle skaka världen. Ett par veckor senare fälldes den första atombomben i Hiroshima. Försättningen blev för Howard Mengers del allt kortare intervaller mellan direktkontakterna eller rymdflygningarna och under tiden tydligt märkbara förbättringar i hans egen förmåga att rätt förstå de telepatiska impulserna från rymdvännerna. Den långvariga telepatiska skolning som han fått genomgå ledde sedermera till en betydande utveckling av hans andliga förmågor vilket enl. Venus-folket var en nödvändig förberedelse för utgivandet av hans första bok: "From outer Space to you".

Även då det gäller Margit Mustapa är hennes böcker (Book of Brothers m.fl) föregångna av en mångårig period av telepatisk träning från rymdvännernas sida och de sammanfattar syftet med sin hjälp med ungefär dessa ord: " Varje planet måste sköta sin egen utveckling. Vi kan därför inte ge er hjälp i fysisk bemärkelse, utan alla handlingar som erfordras får Ni själva utföra. Vad vi däremot får och vill hjälpa Er med är öppnandet av kanalerna mellan Er lägre och högre jag. Detta öppnande medför allt klarare insikter om vad som är vars och ens uppgift då det gäller att bidra till den andliga nivåns höjning över hela jorden. Och kom ihåg, att det är bara en sak vi begär av Er för att vi skall börja proceduren att öppna dessa kanaler, nämligen att Ni verkligen vill hjälpa till osjälviskt. Med andra ord, ha oss bara i tankarna så sköter vi resten!"

Vad jag vill komma till med dessa exempel är att flera personer här i Stockholm sedan ett par månader tillbaka förnummit allt klarare telepatiska meddelanden från våra Vänner i rymden. Av dessa framgår att vi har kommit in i den länge väntade period då mycket kommer att hända i riktning mot mänsklighetens andliga upphöjelse till ett högre plan. Det är alltså en god idé att vi har uppmärksamheten riktad mot skyn i såväl verklig som bildlig bemärkelse.

E.L.

Meddelande.

George Adamski har avlidit den 23/4.1965.

Meddelande.

Astrid Gilmark, känd från TV och för sina artiklar i Hemmets Veckotidning har sammanställt sina upplevelser i en bok som kommer att ges ut av Nybloms Förlag Järnbrogatan 10A i Uppsala.

DEN VISE FRÅN ÖSTERLANDET.

Winchester Healing Fellowship ger ut en mycket intressant skrift i vilken jag fann nedanstående lilla berättelse om en erfarenhet, som Mr Best gjorde under sin krigstjänstgöring i Nordafrika.

||Det var år 1941 och dagen före julafton. Jag var förlagd till Tobruk och skulle göra en tjänsteresa till Alexandria. Jag tänkte passa på att få fira julen i en någorlunda civiliserad miljö - om man nu kunde kalla Ölgatan och de tusen och en kabaréerna i Alex för civilisation.

Britterna hade nått fram till Tobruk men delår av kustvägen var fortfarande i tyskarnas våld, så jag måste ta en omväg genom öknen innan jag kom till telegraflinjen vid Sollum.

När jag kom fram till Mersa Matruh var det nästan mörkt. Jag stannade ett slag för att sträcka på benen och då jag fortsatte var det alldeles mörkt och antingen Ni vet det eller inte så är vägen mellan Mersa Matruh och Alexandria mycket besvärlig att hitta i mörkret med mörklagda strålkastare.

Jag skumpade iväg och när jag nu tyckte jag hade raka vägen hem till Alexandria kände jag mig nöjd och förväntansfull inför tanken på ett glas Stella-öl och ett varmt härligt bad... Men då hände det. Jag fick motorstopp utan allra minsta förvarning.

Jag tryckte på startknappen. Inte ett liv. Jag gick ut och lyfte på huvan men då jag inte hade någon ficklampa så såg jag ingenting. Ja - det var inte mycket att göra. Jag var just beredd att stiga in i bilen igen för att invänta gryningen när jag fick en känsla - ni vet hur det känns - att någon stod bakom mej. Automatiskt grep jag efter revolvern och vände mig snabbt om. Fastän det var alldeles beckmörkt kunde jag se att en arab stod alldeles intill klädd i vita kläder. Jag såg tydligt varje detalj i hans klädnad och varje drag i hans ansikte. Detta vet jag med säkerhet och jag minns mycket väl hans leende när han tittade på revolvern och sade "Frid vare med Dig!" Ni förstår nog att jag kände mig ganska idiotisk med dragen revolver i den situationen, så jag stoppade den raskt och beslutsamt tillbaka i hölstret.

Så tar främlingen åter till orda: "Skulle Ni ha något emot att dricka en kopp kaffe med min chef, shejken El Ramaddhi?"

Efter vad man försökt lära mig som soldat börde jag avböja, men jag kände ändå på något sätt att det enda rätta var att acceptera denna överraskande invit, så jag följde med - det tycktes vara ett helt kort stycke - till ett litet envåningshus. Det var för mörkt för att se exakt hur det var byggt men konturerna kunde jag se tydligt.

När araben öppnade dörren såg det varmt och behagligt ut därinne, men när jag steg över tröskeln var det som att komma in i ett kylhus... men plötsligt i ögonblicket därpå kände jag mig varm och avkopplad.

I hörnet framför en värmande koleld satt en arab vars utseende gjorde ett mycket starkt intryck på mej. När jag kom in reste han sig och hälsade. "Jag är shejk El Ramaddhi, herr Best" sade han. "Jag tyckte att vi gott kunde ta oss en kopp kaffe tillsammans tills molnen dragit vidare och bilen får lust att gå igen." (understrykning av I.T.)

Då jag tryckte hans hand kände jag mig fyllas av ett lugn och en frid som aldrig tidigare. Han förde mig till en hög mattor där vi satte oss. Utan ett ljud kom tjänaren med kaffe och lika tyst drog han sig tillbaka igen.

"Efter vad jag kan förstå" sade min värd, "så kan Ni tala vårt språk. Låt oss därför samtala på arabiska". Och så pratade vi med varandra, eller om sanningen skall fram så var det nog mest han som talade. Han

talade om världen, om kriget, om livet, om Gud och till slut också om mig. Bland mycket annat berättade han att en dag skulle jag bli en stor läkare, men inte riktigt i den mening man i dag lade i begreppet läkare. Jag glömmer aldrig hans stilla leende när han gjorde denna anmärkning.

Be mig inte gissa hur många koppar kaffe vi drack, för det är god sed bland araber att kaffet och konversationen skall flyta i lika strida strömmar.

Han talade om en mängd olika ämnen och om saker som jag inte kunde något om, men ändå var det när han sade något som om jag på förhand visste vad han därefter skulle säga. Han talade om ämnen jag gärna ville höra mera om men som jag ända tills då inte haft en tanke på och ännu mindre diskuterat med någon människa. - Det var verkligen det mest angenäma samtal jag haft i hela mitt liv.

Plötsligt nämnde han åter mitt namn och sade "Molnen har dragit vidare; månen skiner klart och Ni kommer säkert att vara glad åt att finna att bilen nu kan starta igen."

Medan han yttrade detta reste han sig och räckte mig handen igen och jag var bara alltför glad att få trycka den. Varför vet jag inte, om det inte var för att beröringen med hans hand var som en välsignelse som tycktes ge mig frid och en andlig balsam för sinnet i denna tid av hårdhet och anspänning då det gällde att döda eller dödas.

När vi gick mot dörren sade han "Låt mig lyckönska Er till att Ni talar mitt språk så utmärkt." Då slog det mig att jag hade talat arabiska som om jag aldrig gjort annat i hela mitt liv. Vanligen brukade jag stakamig, vara tvungen att tänka efter och välja orden omsorgsfullt för att inte göra misstag, men nu slog det mig plötsligt att den här kvällen hade jag för första gången kunnat tala flytande rätt och utan minsta tanke på några språkliga svårigheter.

Just när jag tog adjö för att gå ut i den kalla ökenluften kom tjänaren fram till oss. Himlen var stjärnklar och månen lyste silvervit. Det var första gången i Afrika som jag kunde se skönheten i en stjärnklar natt och glädjas åt den... vi brukade bara ha förbannelser till övers för klara nätter och månsken, för vi visste mer än väl hur fiendens flygare brukade utnyttja sådant väder.

Tillsammans med tjänaren gick jag tillbaka till bilen och tryckte på startknappen. Motorn gick genast igång. Jag vände mig om och vinkade åt araben som stod intill. Så lade jag in växeln och vände mig på nytt för att säga att jag skulle hälsa på på återresan. Då hade han utan vidare försvunnit!

När nu bilen gick igen återvände min lust att komma till Alex, så jag satte iväg igen. Men först satte jag ett tydligt märke i min karta var mina nyförvärvade vänner bodde så att jag skulle kunna göra ett nytt besök på återvägen. - Mest tänkte jag på Alexandria, men det var en och annan tanke dessutom som förbryllade mig. Hur kunde han veta så mycket om mig?... Hur kunde han veta att bilen skulle gå igen?... att månsken och att molnen hade dragit förbi?... Hur kunde han veta? Ja - det var en hel hop frågor somförbryllade mig och jag bestämde mig för att på återvägen skulle jag fråga honom själv.

Mitt tjänsteärende i Alex var snart uträttat och jag fick gott om tid till att ta del av de nöjen som julfesterna i staden bjöd på och ägnade inte en tanke åt min shejk El Ramaddhi. Det var väl bara i sin ordning, för sådana tankar kunde väl knappast passa ihop med ett otal flaskor öl.

Jag lyckades fördriva tiden så att jag fick tillbringa också nyårshelgen i angenäm miljö, men den 2:dra januari var jag på återväg till Tobruk. Jag hade rest i god tid för att få tillfälle att stanna ett par timmar hos shejken El Ramaddhi, och jag hade med mig en väska med kaffe

från massen som en present, för jag visste inte vad annat jag skulle hitta på. Ni vet man har ofta den där känslan - vad skall man ge åt den, som har allt han behöver?

När jag kom till den plats utefter kusten som jag märkt ut på kartan - där min vän skulle bo - såg jag ingenting utom tomma öknerna. Jag körde vidare ett hundratal meter och då såg jag ett hundratal meter vid sidan av vägen en byggnad i en våning. Det såg ut som om det måste vara den rätta, men nog kände jag mig säker på att jag inte gått några 100 meter på julaftonen. När jag kom närmare såg jag att det var en byggnad av sandsten med arabiska inskrifter. Men ingenstans hittade jag några dörrar eller fönster att komma in igenom! Jag var ytterligt förbluffad! När jag såg mig om gick det en arab med tre kameler ett stycke därifrån. Jag väntade tills han kommit närmare och frågade om han visste var shejken El Ramaddhis hus låg. Han svarade ingenting men tittade mycket egendomligt på mig. Jag trodde han kanske var misstänksam, och som jag visste att araberna tycker om att man kan tala med dem på deras eget språk, så förklarade jag varför jag frågat. Jag berättade att jag haft ett mycket intressant samtal med shejken på julaftonen och bjödits på ett utmärkt kaffe. Jag måste dock erkänna att den här araben inte alls reagerade som jag väntat. Visserligen kan jag inte påstå att han blev blek som ett lik för det kan araber inte bli. Men grå blev han, den saken är klar, och så stack han iväg utan att säga ett ord och hans kameler såg lika rädda ut som han själv gjorde.

- Ja - Ni kan förstå hur jag kände mig! Där stod jag och tittade på ett hus som varken hade fönster eller dörrar, och inget annat hus fanns inom synhåll. Vilket dilemma!

Men då fick jag plötsligt en vision av hur min stationsbefälhavare frågade förste löjtnantet efter vart jag tagit vägen och varför jag inte kommit tillbaka, så jag satte full fart mot Tobruk utan att spilla mer tid på mina problem. Men nog måste jag medge att shejken upptog mina tankar mer än körningen.

När jag återvänt till mitt förband fick jag annat att tänka på än shejken. Nog grubblade jag ibland över min egendomliga upplevelse men det var först två år senare - julen 1943 - som jag fick en förklaring - sådan den nu var - på mitt juläventyr.

Egendomligt nog var det just på julaftonen och jag var bjuden på middag i Cairo. Den var anordnad av några av mina köptiska studentvänner. De var medlemmar av den arabisk-kristna kyrkan och jag hade träffat dem tidigare under året i samband med en del polisärenden som jag sysslade med.

Efter middagen satt vi och berättade historier då en av dem frågade om jag varit med om något ovanligt, som jag kunde berätta. Jag skulle just säga nej, då jag plötsligt kom att tänka på mitt äventyr två jular tidigare. Jag berättade genast om mitt möte med shejken El Ramaddhi - på arabiska - som jag nu talade riktigt bra.

Plötsligt märkte jag att en ung student satt spänt framåtlutad och lyssnade intensivt. Han bad mig repetera historien och frågade om detaljer. Han var mycket upprörd och sade att han kunde ge förklaringen. Hans intensiva intresse hade smittat av sig på de övriga och alla var lika ivriga att höra förklaringen.

Han berättade att byggnaden utan fönster och dörrar en gång var shejken El Ramaddhis bostad. Sedan tvåhundra år var den hans grav. Shejken hade varit en vis man, ett vördat helgon, och det hade varit en vana hos honom att invitera resande på kaffe och söka hjälpa dem med deras bekymmer.

"Nu vet Ni", sade han triumferande "varför Ni inte kunde finna honom. Han hade ju dött för 200 år sedan och Ni måste ha tillbringat Er julafton med hans ande och med hans tjänares ande också."

Inget att undra på om araben med kamelerna blivit grå vid min berättelse.

Alla mina arabiska vänner nickade gott samförstånd med den lämnade förklaringen, för österlänningar är mer beredvilliga att acceptera sådana här erfarenheter än västerlänningar. Jag har också en känsla av att det inte finns någon annan förklaring. Det enda jag kan tillägga är att alla de förutsägelser shejken gjorde mig - inklusive att jag skulle bli en sorts läkare, vilket då föreföll fullkomligt orimligt - helt har slagit in.

Det får en att tänka! Inte sant!

Så löd alltså Mr Campbell-Bests berättelse i "Light Within".

I december lämnade jag en liten rapport om mitt besök hos Friedrich Jürgensen och nämnde hans bandinspelningar av program från andevärlden.

Jürgensen hävdar bestämt att de flygande tefaten är intet annat än den välbekanta Karons färja, som forslar de "döda" till andra sfärer. Våra vänner på andra sidan vill på allt sätt knyta kontakter med oss och hjälpa oss till rätta. De kan dock inte gå längre än lagen tillåter. Vi måste själva önska kontakt innan sådan i större omfattning kan komma till stånd.

Jürgensen berättar hur tefatspiloterna, som med skepp och allt materialiserar sig i vår rymd, klagar över att de tvingas återuppleva kroppens tyngd och smärtor, men de gör det för att hjälpa oss. Han berättar att han fått rapport: - "Nu flyger vi över Jokkmokk", och 2 1/2 minut senare: "Nu passerar vi Mälaren".

De flesta läsare känner säkert till att ett tefat som hänger stilla vanligen omslutes av ett moln - luftjoner är utmärkta kondensationskärnor - och det är också välbekant att ett tefat, som hänger stilla på t.ex. 100 m höjd stoppar bilmotorer som kommer i närheten. Luftjoner gör luften ledande så att det elektriska systemet sätts ur funktion genom kortslutning. Vi vet också att dieselmotorer, som inte har någon elektrisk tändning, inte påverkas av flygande tefat på samma sätt.

Vad hände nu när Mr Best körde mot Alexandria? Jo han fick motorstopp under ett moln (=tefat?). Därpå träffade han en av våra vänner från andra sidan, som för att träffa honom och förbereda honom på hans kommande uppgifter bl.a. som helbrägdagörare i Den Nya Tidsålderns mångskiftande verksamhet, gjort sig omakhet att för några timmar åter ikläda sig en plågsam materiell kropp. - Vi känner väl till rymdmänniskornas lätthet att hålla telepatisk kontakt med vem de vill här på jorden. Jürgensen bekräftar detsamma hos sina "andevänner". Att shejken visste vem Mr Best var är därför inte förvånande. Hela mötet var naturligtvis väl förberett. - De utomjordiska behärskar ju helt tidsdimensionen så de kan lätt se efter vad en viss person kommer att ha för sig i framtiden och därpå anpassa sina göranden för ett lämpligt ingripande.

Jürgensen framhåller att när han skall få en större sändning, som t. ex. Ritsch-Ratsch polkan med kör och orkester, så avlyssnar våra vänner i god tid i förväg det program där polkan skall spelas av Wiener filharmoniker etc. Så gör de en ny, rolig och rimmad text om Jürgensen och hans dagliga liv. Så får Jürgensen ett anrop med besked att lyssna på t. ex. Wien vid ett visst klockslag. Han sitter beredd med sin radio och sin bandspelare. Den österrikiske hallåmannen pålyser Ritsch-Ratsch polkan men som kunnig operasångare hör Jürgensen genast att texten är utbytt så han slår på sin bandspelare. Här har alltså våra vänner på andra sidan blockerat sändningen från Wien och ersatt den med sin egen instudering som säkert ej är "syntetiskt" utan gjord av en kör och orkester på andra sidan.

Det är möjligt att de blockera - i det valda exemplet: Wien - endast genom att lägga ut en ridå av joniserad luft. - Varje radiotekniker vet att joniserad luft - heavyside-skiktet - reflekterar radiovågor på lång- och mellanvåg. Jürgensen har fått uttryckligt besked om att "kortvågen är så besvärlig". Den tränger lätt igenom heavyside-skiktet.

Mycket mer kunde sägas i detta intressanta ämne men vi kanske möts igen.

I.T.

+++++

TIBETANERNAS URKUNDER OM KULTURER FÖRE ISTIDEN

Ur Doctor from Lhasa av Lobsang Rampa.

Under Potala fanns ett hemligt system av tunnlar, som innehåller nyckeln till jordens historia. De intresserade, ja fascinerade mig och det kan vara väl värt att berätta vad jag såg och lärde mig där, för det är kunskaper som tycks vara helt okända ibland västerlandets folk.

Jag minns en gång när jag var en mycket ung discipel. Den Innerste - Dalai Lama - hade låtit mig ställa mina klärvoyanta gåvor till sitt förfogande i Potala och Han hade varit nöjd med mig och som en belöning fick jag fritt ströva omkring. Då skickade min Lärare Lama Mingyar Dondup bud på mig.)Lobsang, jag har tänkt mycket på Din utbildning och jag har kommit till den slutsatsen att du nu är så gammal och har kommit så långt i Din utveckling att du tillsammans med mig kan studera skrifterna i de dolda grotterna. Kom!"

Han reste sig och med mig vid sin sida lämnade han rummet, gick nedför korridoren och utför många, många trappor, förbi många grupper av munkar sysselsatta med sitt dagliga arbete inom Potalas omfattande hushåll. Till slut, långt nere i det mörka berget, kom vi till ett litet rum, som delade sig i en korridor åt höger. Det kom ett svagt ljus genom de små fönstren. Utanför fladdrade bönevimplar i vinden -"Här skall vi gå in Lobsang, och vi skall ta lampor med oss så att vi kan utforska dessa områden som bara ett fåtal lamas har rätt att beträda."

På hyllor i rummet stod lampor som vi fyllde på. Sedan gjorde vi också i ordning var sin extra i reserv. Med tända lampor gick vi så längs korridoren med Läraren först visande vägen. Längre och längre gick vi i dessa korridorer, djupare och djupare. Till slut var vi framme vid ett avslutande rum. Här, tycktes det mig, kunde man inte komma längre. Det tycktes vara något slags lagerlokal. Underliga statyer stod här och var, bilder och heliga föremål, utländska ting, gåvor från hela världen. Det var här som Dalai Lama förvarade sitt överflöd av gåvor, det som han för tillfället inte hade användning för.

Jag såg mig om med största intresse. Jag kunde inte förstå meningen med mitt besök i ett sådant rum. Jag trodde vi skulle forska och studera och då kom vi till en lagerlokal. "Strålande Herre" sade jag "Vi måste ha tagit fel på vår väg eftersom vi kom hit?" Laman såg på mig och log vänligt. "Lobsang, Lobsang, tror du verkligen att jag tar fel på vägen?" Han log mot mig, vände sig och gick mot en av väggarna i borte delen av rummet. Han såg sig om ett ögonblick så sysslade han med något. Efter vad jag kunde se så fingrade han på ett mönster på väggen, några murade märken som utförts av en länge sedan död

hand. Till slut hördes ett buller som av fallande stenar och jag vände mig förskräckt om då jag trodde att taket kanske skulle stöta in eller att golvet skulle brista. Min Lärare skrattade. "Visst inte, Lobsang, vi är alldeles säkra, alldeles säkra. Det är här vi skall fortsätta vår vandring. Det är här vi skall gå in i en annan värld, en värld som endast få har fått se. Kom!"

Jag stirrade förskräckt. En del av väggen hade glidit undan och öppnat ett mörkt hål. Jag såg en dammig stig från hålet i väggen förlora sig i mörkret. "Men Herre!" utropade jag "hur gick det här till? Här fanns ju inte ett spår av någon dörr!" Min Lärare skrattade och sade "Det här är en ingång som gjordes för många hundra år sedan. Dess hemlighet har blivit väl bevarad. Utan att känna den hemligheten kan man inte öppna den här dörren och det hjälper inte hur grundligt man letar för det finns inga tecken på någon fog eller någon spricka. Men kam nu Lobsang, vi skuall inte diskutera byggnadsteknik. Vi förslösar vår tid. Du kommer att få besöka den här platsen många gånger."

Med de orden ledde han in mig i hålet, i den mystiska tunneln som tycktes leda långt bort i bergets inre. Jag var rädd men jag gick in. Därpå sysslade min Lärare på nytt med någon mekanism. På nytt hördes det olycksbådande bullret och inför min förskräckta anblick gled en stor del av klippväggen tillbaka och dolde hålet i väggen. Där stod vi nu i mörkret som endast skingrades i en snäv krets omkring oss av det gula fladdrande skenet från smörlamporna. Min Lärare gick före genom gången. Hans dämpade fotsteg ekade egendomligt om och om igen mot klippväggarna. Han gick i tystnad. Det föreföll som om vi gick ett par kilometer då han plötsligt stannade, ja så plötsligt att jag stötte ihop med honom. "Här fyller vi på våra lampor Lobsang och sätter in större veckar. Nu kommer vi att behöva ljus. Gör som jag så fortsätter vi sedan."

Med något bättre belysning fortsatte vi så vår marsch tills jag blev både trött och uttråkad. Då såg jag hur gången blev bredare och högre. Vi tycktes gå i den tränga änden av en tratt och närma oss den vida. Vi rundade ett hörn och då ropade jag till av förvåning. Jag såg en väldig grotta framför mig. Från dess tak och väggar sågs otaliga ljuspunkter - reflexer, som återgav smörlampornas sken. Grottan tycktes enorm. Vår svaga belysning framhävde dess väldiga dimensioner och det hav av mörker som den inneslöt.

Min Lärare gick till en nisch till vänster om stigen och med ett gnisslande släpade han fram vad som tycktes vara en stor metallcylinder. Den var nära en meter hög och 30 - 40 cm i diameter. Det fanns en anordning upptill som jag inte begrep mig på. Den såg ut som ett vitt litet nät. Lama Mingyar Dondup sysslade med föremålet och berörde så överdelen med sin smörlampa. Genast tändes ett starkt gulvitt ljus så att jag kunde se allting klart. Det kom ett svagt väsande från apparaten som om ljuset pressats ut under tryck. Min Ledare släckte våra lampor och sade "Nu har vi gott om ljus för den här tar vi med oss. Jag skall lära dig något av den historia som ligger eoner tillbaka i tiden."

Han gick vidare och drog med sig det stora klara ljuset, denna flammmande cylinder, på något, som liknade en liten släde. Den rörde sig helt lätt. Vi gick på nytt utefter stigen nedåt och nedåt tills jag tyckte vi måste komma ned i jordens glödande inre. Till slut stannade han. Framför mig fanns en svart vägg till stor del täckt med en stor skiva av guld och i guldets fanns hundratals och tusentals av graverade tecken. Jag granskade dem och såg sedan åt andra hållet. Där såg jag den svarta glansen av vatten som om jag stod invid en stor sjö.

"Lobsang hör på nu. Jag skall berätta om Tibets ursprung, ett ursprung, som du själv skall få se bekräftat när du om några år får bli med på en expedition som jag redan nu håller på att planera " sade han "när du reser bort från vårt land skall du träffa människor som inte känner oss och som skall säga att tibetaner är illiberata vildar som tillber

djävlar och är hemfallna åt onämnbare ritualer. Men Lobsang vi har en kultur som är äldre än någon i väster, vi har uppteckningar som omsorgsfullt gömts och bevarats och de går tillbaka genom det förflutnas tidsåldrar..."

Han vände sig mot inskrifterna på tavlan och pekade ut olika tecken och symboler. Jag såg teckningar av människor och av djur som inte finns nu, och därpå visade han en astronomisk karta, som t.o.m. jag kunde se inte föreställde vår nuvarande himmel för de stjärnor, som fanns där var annorlunda och satt på fel ställen. Laman gjorde en paus och vände sig så till mig. "Det här förstår jag, Lobsang, för jag har fått lära mig detta språk. Nu skall jag läsa för dig, läsa vår uråldriga historia och senare skall jag och andra lärä dig detta hemliga språk så att du själv kan gå hit och göra dina egna noteringar, göra egna utdrag ur dessa urkunder och dra dina egna slutsatser. Jag menar studera, studera, studera. Du skall gå hit och undersöka dessa grottor för det finns många sådana och de sträcker sig milsvitt under oss."

En stund stod han och granskade inskrifterna om det förflutna. Sedan började han läsa. Mycket av vad han då läste och mycket av vad jag sedemera läste själv kan inte berättas i en sådan här bok. De flesta läsare skulle inte tro mig. Om någon trodde mig kunde han utnyttja några av skrifternas hemligheter för egen vinning, som skett förr, utnyttja de anordningar och uppfinningar jag har sett för egna syften, för makt och för att förstöra andra liksom jordens nationer nu hotar att förstöra varandra med atombomber. Atombomben är ingen ny uppfinning. Den fanns för tusentals år sedan och den förde olycka till jorden då liksom den kommer att göra nu om människornas dårskap inte får ett slut.

All världens religioner och all världens stammar och folk återger berättelsen om den stora floden, en katastrof, som dränkte människor, sänkte länder i djupet och höjde andra i en katastrofal omvälvning. Den berättelsen finner vi hos Incafolket, i Egypten, hos kristendomen - ja överallt. Den katastrofen, det vet vi, den orsakades av en bomb; men låt mig låt mig berätta hur det efter vad skrifterna berättar gick till.

Min Ledare satte sig i lotusställning med ansiktet mot inskrifterna på klippan, med det strålande ljuset bakom skinande med en gyllene glans på de uråldriga tecknen. Han gav mig tecken att också sätta mig. Jag satte mig vid hans sida så att jag kunde se de tecken han pekade ut för mig. Så började han tala och hör är berättelsen,

"För länge länge sedan var jorden helt annorlunda än nu. Den låg närmare solen.----- Dagarna var kortare och därför tycktes människorna leva längre. Människornatycktes leva i hundratals år. Klimatet var varmare och växtligheten var tropisk och strålande. Djurlivet utvecklade väldiga dimensioner hos många olika djur. Gravitationen var mycket lägre än nu på grund av den högre rotationshastigheten hos jorden och människan var kanske dubbelt så stor som nu. Men ändå var den tidens människor som pygmeer i jämförelse med en andra ras som också bebodde jorden. På den tiden fanns nämligen en ras från ett annat system. De var superintellektuella och härskade över jorden och lärde människorna mycket. Mänskligheten var som en skolklass som undervisas av vänliga lärare.. Dessa väldiga giganter lärde oss mycket. Ofta steg de upp i underliga farkoster av glänsande metall som snabbt svepte över himlen."

Av dessa maskiner förstod människorna - de stackars okunniga människor - ingenting. De stod på tröskeln till intellektuell utveckling och deras intellekt var knappast större än apornas.

Under oräkneliga tidsåldrar följde livet på jorden en jämn och lugn utveckling. Det rådde fred och harmoni mellan alla varelser. Människorna kunde utbyta tankar utan att tala - genom telepati. De använde tal bara för tankeutbyte på nära håll. Men då började de överintellektuella varelserna bli oense. Splittrande krafter gjorde sig gällande. De kunde inte

enas i vissa frågor liksom många folk i våra dagar inte heller kan. En grupp drog till en annan del av världen och försökte ta ledningen. Det blev stridigheter. Några av de superintellektuella dödade varandra och häftiga krig bröt ut som vållade stor förödelse. Människorna som var ivriga att lära, lärde sig krigets konst. Människan lärde sig döda. Så började jorden, som tidigare varit en fridfull plats att allt mer bli en olyckans hemvist. Under några år arbetade de superintellektuella i hemlighet, den ena hälften mot den andra. En dag blev det en fruktansvärd explosion och hela jorden tycktes skakas och drivas ur sin bana. Hemska flammor korsade himlavalvet och jorden sveptes i rök. Till slut upphörde katastroferna men efter många månader började man se underliga tecken på himlen.

Tecken som spred skräck bland alla jordens folk. En planet närmade sig jordens bana och den blev med var dag allt större och större. Det var tydligt att den skulle träffa jorden. Allt efter som planeten kom närmare reste sig enorma tidvattensvågor som dränkte stora landområden. Jordbävningar riste jordskorpan och kontinenter försvann på ett ögonblick. De superintellektuella glömde sina stridigheter. De skyndade till sina glänsande skepp iväg upp mot himlen och skyndade iväg från jorden och dess olyckor. Men på jorden fortsatte jordskalven; berg reste sig och havsbottnar följde med, länder sjönk och täcktes av hav; folken flydde i skräck vansinniga av fruktan över vad de trodde var jordens undergång och hela tiden blev stormarna häftigare dånet och jordskalven allt svårare att stå ut med, dån och skakningar som slet i nerverna och drev människan till panik.

Avslutning och kommentarer i

nästa nummer av ToR.

I.T.

+++++

M O U N T S C H A S T A - M Y S T E R I E T

På 20-talet höll Professor Edgar Allan Larkin på med att prova ett nytt teleskop vid Mount Lowe -observatoriet i södra Kalifornien. Han vände instrumentet norrut för att prova instrumentets användbarhet under dagarna och för att justera in en avståndsskala och det kom då händelsevis att riktas mot Mount Schasta. - Plötsligt får han in en i solen glittrande kupol - i ett område som efter vad han visste var ren ödemark. Det såg ut som en förgylld kupol på någon orientalisk byggnad. Han blir mycket förvånad men sin vana trogen noterar han noggrant var 20 minut allt efter som solen ändrar sig vad han såg. Han upptäckte efter hand tre torn som reste sig över trädtopparna och i en glänta mellan träden skymtade ett hörn av vad som såg ut som en byggnad av marmor. Han lät teleskopet stå kvar i sin riktning till kvällen för att se hur det tog sig ut vid solnedgången och i mörker. Han förvånades ytterligare över att finna att när det blev mörkt så såg han - fast det inte var något mänsken - att det runt om kupolen fanns ett starkt vitt ljussken som delvis upplyste byggnaderna.

Han såg rök stiga upp mellan träden och upptäckte ännu en byggnad..

Det gick - fann han senare många berättelser i trakten om de mystiska främlingar som ibland kunde iakttas av ortsbefolkningen.

Ur Cervé; Lemuria

I.T.

+++++

EXPERIMENTET MED MÅNSTENEN.

I Hälsingland finns en geologiskt mycket intressant formation, som består av en ganska betydande ansamling vulkaniskt material (magmatisk andesit) vanligen kallad dellenit. Delleniten bildar den barriär, som skiljer de två sjöarna Norra och Södra Dellen från varandra. Enligt Bergqvist utgör delleniten ett typiskt exempel på vulkaniska material som månen tappade under sitt första varv runt jorden. Den har alltså ursprungligen bildats i Stilla Havsområdet och vid den enorma katastrof som slungade ut månen följt med ut i rymden men tappats efter att ha seglat c:a ett halvt varv runt jorden.

Av en god vän fick jag i somras ett stycke dellenit. Det var från början c:a 20 cm långt och hade ett något ojämnt i huvudsak fyrkantigt tvärsnitt med måtten 4 x 2 cm. Om Bergqvist har rätt gäller alltså följande för stenen:

Ursprung: Stilla Havsområdet - Rymdfärd till Sverige.

Tidpunkt: Slutet av tertiär (enligt min datering för c:a 11.800 år sedan)

Förflyttningssätt: Genom vulkanisk katastrof.

Den 14 september 1964 skickade jag till fem personer som jag vet har psykometriska och liknande gåvor vardera en flisa av stenen och ett brev med följande lydelse:

"Jag har i min ägo en sten, som jag har anledning tro har ett ganska intressant förflutet. Av den stenen skickar jag några flisor till vänner som har psykometriska och liknande gåvor. Skulle den lilla flisa jag nu sänder över locka fram något hos Dig eller hos någon som Du skulle vilja fråga, så är jag tacksam för en liten skriftlig redogörelse."

För försöket gäller att varje svar kan komma upp i högst 3 poäng. En poäng erhålles för varje rätt besvarad fråga rörande ursprung, tidpunkt och förflyttningssätt.

Följande svar har erhållits:

Första svaret:

Det erhöles från "Elisabeth" och är ganska långt varför endast början citeras här.

"Flisan är tagen från en sten tillhörande en hörnsten i ett tempel från en länge svunnen tid. Den är från en bergstrakt nära nuvarande Anderna. Den är från lemuriska tiden. Templet lades i ruiner vid den stora katastrofen..."

Vi har ursprunget rätt och tiden rätt - för länge sedan i lemurisk tid - vidare nämns transportsättet - den stora katastrofen varför vi får maximal poäng en trea!

Andra svaret

Detta erhöles från Anna L. och lyder sålunda:

"En ganska hög, spetsig bergstopp, som sticker upp ur havet. Först ser jag förhistoriska djur, någon slags ödlor, som rör sig på sluttningarna, så några människoliknande varelser, hårbeklädda. De är varken människor eller apor. Nedanför berget vegetationen som de lever av. Inga frukter kan jag se bara gulgrönt gräs... Något fruktansvärt hände. Kanske en översvämning, men jag ser inget vatten. Alla varelserna flyr uppåt berget. Då de når toppen ser jag blixtar, kalla klara eldsken över det hela. Så förnimmar jag ett djup, ett oändligt djup och på andra sidan kommer ett nytt berg, inte så högt som det första men vitare, renare. Det första var grått med inslag av brunt. Mellan dessa två, alltså i djupet ligger

årtusenden och åter årtusenden. Det var oerhörda krafter, har aldrig känt något sådant. I jämförelse med dem är våra vätebomber som leksaker..." - Senare har Anna sagt mig att hon fick en stark känsla av siffran 12.000 år.

Detta svar stämmer i flera avseenden ännu bättre än det första med vad jag anser ha hänt. Den förhistoriska tiden - sentertiära djur - den tydligt vulkaniska katastrofen - uttrycket "kanske en översvämning men jag ser inte något vatten" är ytterst intressant. Inom det område som bildade månen förekom inga översvämningar vilket dock var fallet på hela den övriga jordytan! Det oändliga djupet bör ha varit rymdens oändliga djup. Katastrofens styrka är rätt angiven - mot den är våra största bomber leksaker.

Poängtalet blir enligt de uppställda reglerna två eftersom ingen uppgift om platsen ges.

En ytterligare "läsning" följande kväll gav bl.a. detta resultat:

"Nu var jag nere på havsbotten, hörde hur det sade "kluck" och såg stenar och snäckor. Denna gången pilade små ödlor beklädda med fjäll och med lång spetsig svans omkring bland stenarna. De stannade ofta och tittade förvånade på mig och så försvann de igen. Underligt nog såg jag inga fiskar, bara dessa ödlor och den vackra vegetationen på djupet."

Här förefaller det som om Anna fått se en postglacial period innan Dellensjöarna krymte till sin nuvarande storlek. På stenen kan man tydligt se att den legat under vatten. - Anna poängterade särskilt att hon aldrig ser på överlämnade föremål innan hon "läst" deras budskap. Det första bergets "grå färg med inslag av brunt" stämmer med stenens. Skärvan var hela tiden inklistrad i ett blått kartongfodral.

==

Här kan ju vara intressant att diskutera hur svaren stämmer inbördes:

Enligt Elisabeth en hörnsten från ett tempel. - Detta motsägs ej av Anna som ju bara ger miljön men ingen detaljuppgift om just flisans läge.

Elisabeth talar om en bergstrakt nära nuvarande Anderna. Senare säger hon att det var inget särskilt stort berg. Anna säger "En ganska hög spetsig bergstopp som sticker upp ur havet." - Jag får intrycket av att här är en god överensstämmelse.

Tredje svaret

Detta har lämnats av E.S. och innehåller bl.a. följande:

"Döda människor..., många... sydlänningar eller färgade folk, små till växten. De springer fram och tillbaka. En man med mörk ansiktsfärg tar bägge händerna om huvudet i skräck och förtvivlan. En stor byggnad ligger i ruiner - nära havet eller en flod. Ett öronbedövande dån som vid en explosion - sedan är allt stilla och vattnet stiger uoo omkring mig..."

Detta svar ger två poäng, nämligen en poäng för lokalfärgen som verkligen är utmärkt. Sydlänst, nära hav eller flod (sund mellan de öar som bildade MU). Mu låg under och söder om ekvatorn. En poäng för katastrofen. Vulkanismen + flod.

Fjärde svaret

"Elis lämnade följande redogörelse:

Elis lämnade följande redogörelse: "Förs till bergstrakt vid stora haven. Sydvästliga vindar blåsa kallt. Stor upphöjd plats. Det är långt härifrån. Liknar Italien - men behöver ej vara där. Jordbävningar. Dovt muller." --- Resten utgör en rad uppgifter om stenens ägare. "Forskar i katastrofer, reser mycket, har mörka ögon" etc. etc. Allt förbluffande rätt

rapporterna om det visslande ljud som åtföljer meteorerna att strömma in, men ännu har man inte presenterat någon förklaring. Blagdons rapport är bara en av många. Så långt tillbaka som det finns rapporter om meteorer så finns det också en minoritet av observatörer som påstår att de hört ljud samtidigt som de såg ljuset. Dessa ljud har beskrivits på många olika språk som väsande, visslande, fräsande, sprakande ljud.

Efter som avståndet mellan observatören och det lysande föremålet är alldeles för stort (ofta flera hundra km) för vanlig ljudöverföring brukar man beteckna dessa ljud som anomala då de förefaller att överföras med ljusets hastighet. Det explosionsliknande ljudet - dunset som Blagdon beskriver - brukar höras av ett större antal vittnen och efter en rimlig tidsfördröjning.

Den tyska geologen A. Wegener har gjort en omsorgsfull undersökning av en stor meteor, som föll vid Treysa nära Köln kl. 4 em. den 3 april 1916.

På bifogad karta har observationsområdet markerats med en tvärstreckad ring. De områden inom vilka man hörde det detonationsliknande ljudet är inringade och tvärstreckade. De inramade namnen betecknar platser där man samtidigt med att man såg meteoren kunde höra det anomala visslande ljudet. Även om Wegener inte trodde att dessa ljud var verkliga (för det var ju fysiskt omöjligt för ljud att överföras med sådan hastighet) så har man noggrant redovisat dessa anomala ljud och särskilt dem från detonationsljuden. Observera att det finns inga rapporter om anomala ljud utanför det område där man såg meteorens ljus.

Senare tiders rapporter har inte medfört någon ändring i karaktäriseringen av det anomala ljudet men däremot kan man iakttaga en minskning i rapportfrekvensen. Det finns flera skäl till detta. I all adelar av världen har den allmänna bildningsnivån stigit så att en observatör vanligen har klart för sig vilka enorma avstånd och vilka höga hastigheter som är inblandade i fenomenet. Det gör att bildade observatörer kan bortse från det intryck han får av det anomala ljudet. Han vet ju att det inte kan härröras från meteoren. Dessutom är man numera ointresserad av ovanliga ljud och ljusfenomen på himlen då man är van vid jetplan, raketer och satelliter. Man tillbringar tiden inne framför televisionsskärmen på de tider då våra förfäder ofta var ute på en kvällspromenad.

Bortsett från att rapporter ständigt ingår och från att en påfallande överensstämmelse finns mellan olika språk vid beskrivandet av det anomala ljudet så finns det knappast något som tyder på att dessa "ljud" är en fysisk verklighet. Om de är verkliga så måste de säkert vara resultatet av en elektromagnetisk effekt.

Systematiska undersökningar i Sovjet har visat att en del - men inte alla - stora meteoriter åtföljs av radiostörningar. Vid Sikhote-Alin meteoritens passage år 1947 fick en elektriker en kraftig stöt just som meteoriten passerade.

Om man alltså antar att dessa ljud är en fysisk realitet vad finns det då för tänkbara mekanismer som kan orsaka dem? - Först kan vi se på några andra naturfenomen som orsakar ljud med fräsande karaktär? Här har vi främst coronaurullningar och norrskenet, men också den lilla knäpp som kan höras då man ser en blixtnedslag.

Att det kunde röra sig om en elektromagnetisk vågrörelse ifrågasattes redan på 1930-talet av H.H. Nininger och hans tankegångar har i viss mån bekräftats genom en del ganska färsk försök som genomförts av A.H. Frey.

Frey fann att vissa människor som utsattes för en svag radarstråle uppfattade en ljudkänsla som de beskriver som surrande, knäppande, visslande eller knackande allt efter karaktären hos de utsända signalerna. Detta ljudfenomen uppfattades endast av personer som hade god förmåga

att uppfatta vanliga ljud med svängningar över 5000 per sek. Den elektriska effekten behövde inte vara starkare än 400 mikrowatt per cm^2 . Vi har här inte rum för någon diskussion av de mekanismer som kan vara av betydelse vid elektrofonisk hörd, det är möjligt att de elektromagnetiska vågorna varka direkt på hjärnan. Det är fullt tydligt att det finns stora likheter mellan dessa ljudfenomen och det anomala ljudet från meteoriter. Effekttätheten synes inte utesluta att det kan röra sig om samma fenomen.

Helt visst återstår mycket arbete innan dessa frågor kan klarläggas. Forskning bör inriktas både på sändarmekanismen och på mottagningen. Denna forskning skulle underlättas i hög grad om meteorrapporterna i framtiden tog vederbörlig hänsyn till anomala ljud så att observatörerna utfrågas i den punkten och får sin hörseltestad.

Ovanstående är i huvudsak innehållet i en undersökning som Mary F. Roming och Donald L. Lamar publicerade i Rand Collection i april 1964

Denna studie har ett alldeles speciellt intresse då den synes anknyta till de mekanismer som kan vara verksamma vid de erfarenheter av telepatisk natur då känsliga personer "hör röster" utan att några röster rent fysiskt tycks vara för handen.

Ett visst ljus kanske också kan kastas över detta problem genom ett experiment som utförts av Friedrich Jurgenssoni samband med upptagningar av anderöster. Han har funnit att även om man tar bort mikrofonen från en bandspelare, så kan man få en mycket svagt men fullt tydligt hallå-hallå på bandet.

Mekanismen torde i detta fall vara följande, luften innehåller normalt ca 10 000 joner, d.v.s. elektriskt laddade partiklar, per cm^3 .

Vanligtvis föreligger ett mycket stort överskott av negativa laddningar. När man ropar kraftigt kommer dessa joner att svänga med i ljudvågornas rörelseschema och takt och därigenom åstadkomma en variation i rummets elektriska fält. Denna svängning i det elektriska fältet kan då genom induktion orsaka strömmar i bandspelarens magnetpole så att bandet magnetiseras i takt med svängningarna.

Om samma resonemang tillämpas på en meteorit så finner vi att den måste omges av ett enormt vindbrus - man hör ju en stund efter observationen ofta en duns eller dån. Vidare omges meteoriten av ett klot av joniserad luft. Detta klot kan ha en diameter som är hundratals gånger större än själva meteoritens. Vi har alltså en rik förekomst av joniserad luft och kraftiga svängningar inom ljudfrekvensområdet och bör alltså få samma effekt som då man ropar till en bandspelare utan mikrofon.

Därmed har vi alltså diskuterat en tänkbar mekanism för sändaren. Vad beträffar mottagningen, så torde analogin mellan örat-hjärnan och bandspelaren vara tillämplig. I båda fallen finns normalt en mekanism där lufttrycksvariationer överförs till elektriska variationer. Vid bandspelaren går de elektriska impulserna via en tråd till magnetpolen och då vi hör så går de elektriska impulserna via nerverna till hjärnans hörselcentrum.

Det är mest troligt att det är i denna ledning, som de strömmar induceras som uppfattas som ljud.

Hela problemkomplexet bör vara mycket väl åtkomligt för experimentell undersökning.

Ivan Troleng

Meddelande

Red. ber att få meddela att de av våra läsare som önskar kontakt med Mr. Campbell-Best bör sätta sig i förbindelse med Herr Dentrell Tel. 08/18696.

MYSTERIET LOBSANG RAMPA
=====

Vetenskapen berömmar sig av att vara objektiv, att grunda sina åsikter endast på bevisade fakta. Detta är dock endast i ringa omfattning sant, endast små begränsade ämnesavsnitt är i sann mening vetenskapliga, objektiva. Paurvels och Bergier skriver också mycket riktigt att "vetenskapen är en komplot och vetenskapligt erkännande av mycket ringa värde."

Om en fackman får se ritningen till en ny och ovanlig maskin, en bil eller en båt av originell konstruktion, så kan han, om han verkligen är fackman, genast ange en lång rad av positiva och negativa egenskaper som bilen eller båten kommer att få då den byggs. Skall han bedöma den nya idén riktigt grundligt så nöjer han sig inte med detta utan han ser till att han får prova ett färdigbyggt exemplar. Då kör han och testar och mäter acceleration, komfort, manöverförmåga, tålighet på dåligt underlag, säkerhet etc. Sedan kan han lämna ett bestämt besked om den idé som framlades i de ursprungliga ritningarna var riktiga eller inte.

Så går det till inom vissa små sektorer av vår vetenskapliga värld. Det normala är dock något helt annat.

Om en idé läggs fram om t.ex. månens uppkomst ur Stilla Havet i sen geologisk tid som skett genom Bergqvists The Moon Puzzle, eller om en Churchward lägger fram resultatet av ett livs forskningar, eller om en Lobsang Rampa presenterar sin uppfattning om tibetanernas visdom, vad händer då?

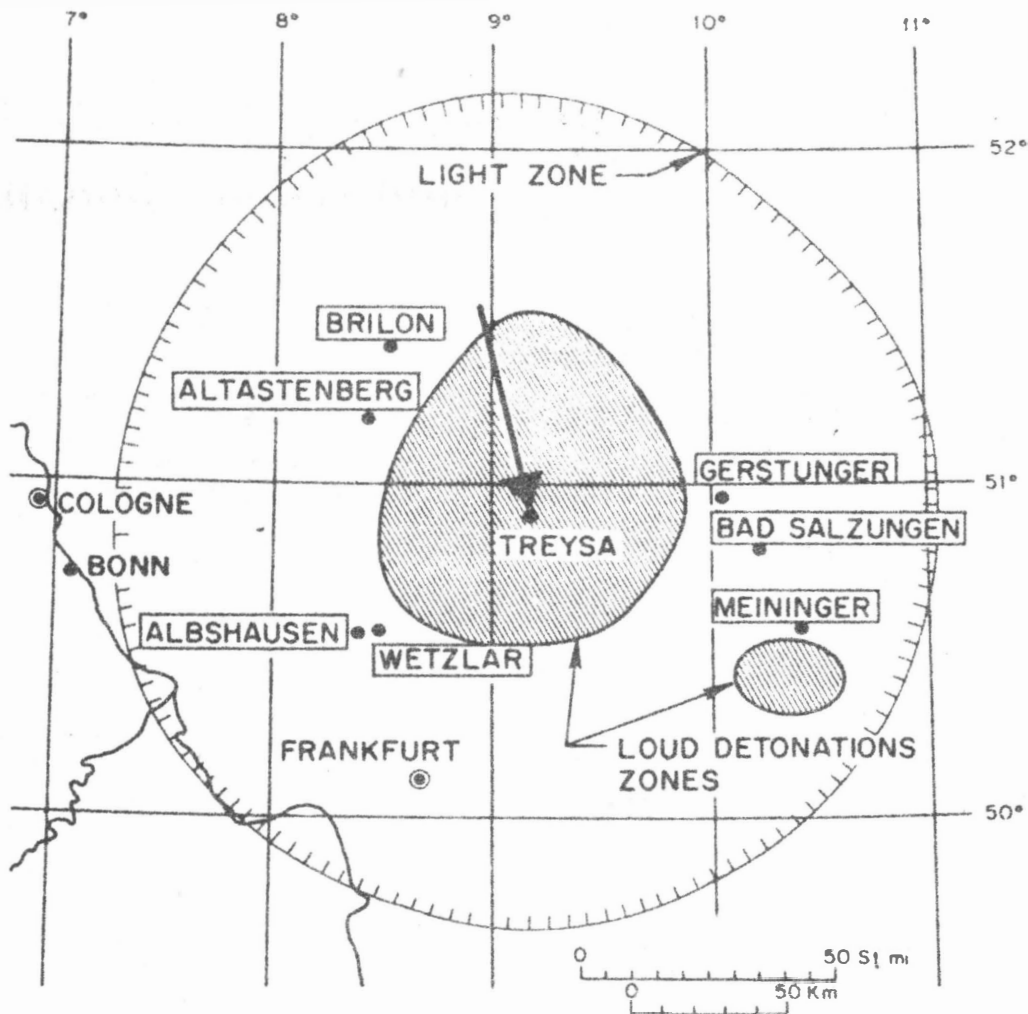
Jo, man frågar Vem är denne figur? Är han professor i sitt ämne någons? Stämmer hans uppgifter med de gällande och accepterade handböckerna?

Om dessa frågor inte får det rätta svaret så avfärdas de framlagda resultaten som ovidkommande nonsens "Stämmer inte med våra handböcker. Måste alltså vara fel."

Man bör naturligtvis kunna fordra att de nya ideer som framläggs provas mot fakta och får en förutsättningslös bedömning. Innan geologen och arkeologen ställer de nya ideerna mot verkliga fakta och verkligen tar upp den som arbetshypoteser har dessa ämnen inte någon som helst rätt att i sina utvecklingshistoriska avsnitt betraktas som vetenskaper.

Mysteriet Lobsang Rampa är ett fall av besatthet. En levnadstrött engelsman har blivit besatt av en tibetansk lamas själ. Själva själsväxlingen i engelsmannens kropp utfördes under noggrann kontroll av kunniga tibetanska lamor. Den levnadströtte engelsmannen hade givit sitt fulla samtycke till operationen. Dessa omständigheter går ju Lobsang Rampa helt "omöjlig" i vetenskapliga kretsar.

Vi står alltså inför några mycket intressanta böcker som skrivits till synes av en engelsman, som aldrig varit utanför Englands gränser. Han berättar ingående om sin levnad och uppväxt i Tibet och hur han systematiskt utbildades för att kunna till västern överföra de fundamentala tankarna i den uråldriga tibetanska visdomen. Helt självklart anses hans böcker sakna varje dokumentariskt värde - ett öde som han likasjälvklart delar med t.ex. Churchward. Vetenskapen ser inte till sak, ser inte objektivt till det framlagda materialet och provar idéns värde utan idén förkastas å priori. Till stor del beror det på att det knappast finns några verkliga fackmän i den mening jag använde detta ord i början av den här uppsatsen. En fackman kan genast från idén säga om den är tokig eller riktig. Om fackmannens insikter är förvillade av en felaktig handbok så är han ingen fackman i objektiv mening. Han är expert på en tankebyggnad som inte har kontakt med verkligheten. Men vad vi här talar om är verkliga stenhårda fakta. Endast bevisade fakta och inte professors hypotetiska spekulationer som genom auktoritetens och upprepningens inverkan allt mer fått anseende som fakta. Det är samma mekanism som är

Treysa - meteoren 1916. Inom de gråstreckade områdena hördes detonationsljud. Inom den yttre med "Light Zone" betecknade linjen hördes ett väsende ljud samtidigt med att man såg meteoren.

Mystiskt i rymden: Väsande ljusstarkt föremål förföljde bilist på öde väg

Veritabel klapphata i USA
på små gröna rymdgubbar

MALMÖ (GT) Var det ett flygande tefat som höll oss under observation...? Den frågan ställer sig malmöparet Lars och Britt Thunell som härom natten upplevde en mycket säregen bilfärd från Landekrona till Malmö. Paret uppger att de fullt tydligt såg ett ovalt glimmande föremål på ett par tusen meters höjd. I den absolut vindstilla natten hördes ett svagt väsande ljud. Makarna Thunell var i sin bil mot Malmö när de i trakten av Löddeköpinge fick en känsla av att de rakt ovanför sig hade ett kraftigt ljussken. Fru Thunell höjde sig fram och såg genom vindrutan ett egendomligt föremål på omkring 25 meters diameter.

När de kommit ut på motorvägen söder om Lund stannade de bilen och steg ur. Det besynnerliga föremålet befann sig rakt ovanför dem på ett par tusen meters höjd.

— Det var en mycket kuslig upplevelse. Vi var helt ensam på autostraden. Från föremålet däruppe kom ett väsande ljud. Det kan inte varit vinden eftersom det var absolut vindstilla. Efter någon minut började föremålet röra på sig och samtidigt ändrade det väsande ljudet karaktär och blev intensivare.

Enligt Thunell fortsatte föremålet att cirkla över dem under den fortsatta färderna mot Malmö. Efter en stund dök det upp ännu ett föremål av samma karaktär. Plötsligt, när det befann sig helt nära varann, slocknade ljusskenet från det första föremålet. Det nyttillkomna satte kurs västerut och försvann.

De meteorologer herr Thunell varit i kontakt med har inte kunnat ge någon förklaring till fenomenet som man betecknar såsom mycket märkligt.

I både svensk, norsk och finsk press ha rapporter om iakttagna rymd-fenomen då och då förekommit under vintern och våren. För U.S.A.s del har 1964 enl. Ufo Nachrichten varit ett rekordår då det gäller våra utomjordiska bröders aktivitet. En liknande statistik föreligger från Syd-Amerika där bl.a. en hel flottilj av skivformiga farkoster i början av september skall ha gjort en flyguppvisning i perfekt V-formation inför flera familjers häpnad blickar.

Norabo såg himlafenomen

GALLSÄTER (VA). Var det ett rendezvous i rymden, frågar sig Gottfrid Andersson, Gallsäter, Nora. På torsdagsmorgonen fick han bevittna ett fenomen som gjorde honom förbryllad. Han såg nämligen två "stjärnor" som lösgjorde sig från varandra och gick åt var sitt håll.

— Det var halv sex på morgonen. Just då jag tittade upp mot himlen i öster fick jag se en himlakropp som blev två. Det såg ut som om två stjärnor hade haft en träff men blivit ovänner och nu svävade i väg åt var sitt håll. Jag skulle tro att det var fråga om satelliter. Om de verkligen särade på sig eller om de möttes just i det ögonblick jag fick syn på dem, kan jag inte uttala mej om. Men lustigt såg det ut. Den ena satelliten gick mot norr, den andra mot söder. Bägge gick oerhört långsamt. Det tog en halv timme innan de hunnit över himlalvvet.

«Flygende tallerken» över Stavanger!

Lysende sigarformet gjenstand sett over Saksemarka

Har Stavanger hatt besøk av et romskip fra en fremmed planet? Det synet som Ansgar Jacobsen hadde tirsdag morgen kan ihvertfall tyde på litt av hvert.

— Jeg sto oppe ved Hotel Alstor og ventet på bussen i 7.15 tiden, forteller han. — Da jeg plutselig fikk se en lysende gjenstand komme over Saksemarka. Den var sigarformet og nærmest ildende gul-rød på farge. Etter den fulgte en slags sprutende hale som var vel fire ganger så stor som selve «sigaren». Fra denne halen virket det som om det slo ut gnister.

Jeg sto sammen med en venn og ventet på bussen og også han så dette fremmedlegemet. Det hele sto vel på i en 20 sekunders tid før romskipet eller hva nå det kan ha vært, forsvant ut over havet i en rett bane.

Jeg har aldri sett maken, og jeg er helt sikker på at det verken kan ha vært et fly, en værbaljong, et kuleryn eller noen av de andre plausible forklaringene som man vanligvis finner til slike opplevelser, sier Jacobsen, som har sitt daglige virke ved Braathens anlegg på Sola.

— Jeg har aldri trodd noe særlig på beretninger om flygende tallerkener og liknende fremmedlegemer, men etter dette synet vet jeg ikke riktig hva jeg skal tro, sier han.

Ved Stavanger Lufthavn kjenner man ikke til verken noen sivil eller militær lufttrafikk på dette tidspunktet tirsdag — og så kan man bare lure på om det var ett eller annet fartøy fra en fremmed planet som fór over Saksemarka den 5. januar om morgenen.

— Nu går det for langt! Det måtte bli ett slut på skjutandet efter de små gröna krumelurer, som påstås singla omkring i luften. Slängskotten har blivit livsfarliga för de vanliga människorna i mitt distrikt. Vem som helst får ge sig ut om natten och spana efter reflexer i skyn, men den som utan fullgoda skäl tar med sej skjutvapen kommer att behandlas enligt lagen, dekreterar sheriffen John Kent i Augusta county i Virginia, USA.

Praktiskt taget varenda dag eller natt kommer Virginia-bor och rapporterar oidentifierade flygande föremål, som nu officiellt inte kallas flygande tefat längre utan "ufo" efter unidentified flying objects.

Ibland kommer en uppgift, som får även skeptikerha att haka till. Som när professor Ernest Gehman vid Eastern Menonite College med geigermätare undersökt en plats, där ett "ufo" skulle ha landat. Han konstaterade hög radioaktiv strålning. Men var detta verkan av eller orsak till ljusfenomenet? Frågade sig skeptikerna, när de hunnit sansa sig. Och den epidemiska ufo-debatten rullar vidare.

Höjdpunkten nåddes förra tisdagskvällen i Staunton, där tre pojkar berättade att de sett och förföljt en liten grön man vid en hyväg. Han skulle ha varit bara metern hög.

Denne lille gröna man var uppenbarligen ingen annan än Donald Cash, som faktiskt är hela 1.73 lång.

Cash, 36 år, hade beslutat att lämna ett bidrag till ufoflugan genom att klä sig i blå (inte grön) overall och motorhuv. För att höja effekten hade han burat upp håret utanför huvan.

Numera är han inte säker på att allt detta var så välbetänkt. En del barn fick syn på honom ute på ett fält, berättade han, och försökte jaga ifatt honom. Han lyckades med nöd och näppe rädda sig undan.

— Jag fick en riktig nervpårs, sade han. Jag vet inte vad de kunde ha gjort om de fått tag i mig.

Lyckligtvis sköt inte förföljarna. I motsats till så många andra ufo-jägare.

verksam inom uppbyggandet av den nu gängse ortodoxa vetenskapens världsbild som på sin tid byggde upp det tredje rikets världsbild. - Som Göbbels uttryckte saken "Om ett påstående upprepas tillräckligt ofta och med tillräcklig auktoritet så blir det snart ansett för ett faktum.

I.T.

M

M A N N E N F R Å N M A R S

av Cedrik Allingham

På nyåret 1954 reste jag till Skottland, och jag hade inte några särskilda funderingar rörande flygande tefat eller att jag skulle få se ett sådant. Jag hade varit några veckor i London i affärer och tyckte det skulle bli skönt att komma iväg från städer och människor. I början av kriget hade jag varit tvungen att tillbringa ett par år på sanatorium och sedan dess känner jag mig alltid bättre när jag kan hålla mig undan från röken och dimmorna i London.

Jag tog de stora vägarna med min bil och husvagn och körde i första hand till trakten av Elgin. Jag hade inte gjort upp några andra planer än att se på fåglar och studera deras vanor. Senare tänkte jag resa vidare till Wick och köra omkring litet i norra Skottland. Nu blev det inte så utan jag kom istället att stanna omkring en vecka vid Lossiemouth varefter jag körde tillbaka till London och British Museum.

På morgonen den 18 februari strövade jag omkring på kusten vid Lossiemouth och Buckie och mitt intresse kretsade mest kring de fåglar jag såg. Det är en ganska glesbefolkad trakt så ett par timmar hade jag varit alldeles ensam. Då såg jag en man som liksom jag själv strövade omkring utan något särskilt mål, men han var på väg åt andra hållet. Vi kom aldrig så nära varandra att vi hälsade, men jag såg att han var klädd som traktens fiskare.

Kanske 10 minuter senare, ungefär kl. 12.35 fick jag då för första gången syn på det flygande tefatet. För att vara exakt så hörde jag det först. Det var inte något motorbuller utan en visslande ton och min första tanke var att det måste vara någon ovanlig stor fågel. Jag tittade upp. Högt upp sågs en fläck som inte kunde vara någon fågel.

När jag är ute på sådana här strövtåg har jag alltid två saker med mig, kamera och kikare. Snabbt tog jag fram och ställde in kikaren och till min förvåning såg jag att föremålet däruppe inte kunde vara någonting annat än ett flygande tefat.

Det glänste i solen och gav ett bestämt intryck av att vara av metall. Det lutade så att jag alldeles tydligt såg landningskulorna på undersidan och överbyggnaden. Jag förstod också genast varför en sådan farkost lätt kunde få beteckningen "skiva". Medan jag granskade farkosten började den flyga norrut, först långsamt och sedan allt snabbare. Jag bytte kikaren mot kameran och tog i rask följd tre bilder. Jag förstod redan då att det var förspild möda. Jag är bara amatör på fotografering och med en billig bälgekamera kan man inte göra några underverk. Allt jag kunde tänka mig var ju små fläckor på filmen och så blev det också.

Jag såg på klockan och försökte göra en skiss av det föremål jag hade sett. Men det lyckades inget vidare för tecknare har jag aldrig varit.

Åtminstone en halvtimme stod jag kvar och spanade i förhoppning om att få se något mera. Men så blev det inte utan jag gav upp i den övertygelsen att jag inte skulle få se något mera tefat. Här vill jag skjuta in att jag vid detta tillfälle inte kände till någonting om tefatet vid Coniston som Stephen Darbishire hade sett och fotograferat. Det var troligen samma morgon som tidningarna hade haft rapporten inne, men jag hade inte sett någon tidning för jag ville hålla mig undan från städernas oro.

Men jag bestämde mig i alla fall för att tills vidare stanna så länge som möjligt i närheten så jag slog mig ned och tog fram min matsäck. När jag

var klar med den hade klockan blivit 2.15 och ingen kan väl förtänka mig att mitt intresse för fåglar var på nollpunkten. Vad jag ville nu var att återfå syn på tefatet och helst närmare. Men jag kan inte påstå att jag hade något av den förkänsla som Adamski beskriver i sin kontakt. Jag gjorde inte heller några försök att orientera mina tankar t.ex. för att ta emot några telepatiska meddelanden.

Till slut så kom jag fram till att om jag ville se det flygande tefatet igen så kunde den ena platsen vara lika bra som den andra; den kanske redan var tusentals kilometer borta, ja kanske utanför jordens atmosfär. Så jag fortsatte min promenad utefter kusten allt längre bort från Lossiemouth men det är klart att jag hela tiden höll himlen under observation. (Det sägs om Thales att han en gång så ivrigt betraktade en solförmörkelse att han inte gav akt på hur han gick utan ramlade i en brunn. Fullt så absorberad av mina spaningar var nu inte jag.)

Så ungefär kl. 3.05 såg jag den igen. Den flög högre på den med enstaka moln beströdda blå himlen och den flög fortare. Jag såg den tydligt i kikaren. Jag blev ivrig och upprörd och jag minns att jag - naturligtvis utan resultat - vinkade som omdet varit möjligt att jag kunde bli sedd trots att avståndet väl var omkring 3.000 m. Jag försökte ta en bild men på den filmrutan finns iten ens en fläck. Farkosten kom bakom några moln och sedan var den borta.

Nu somförst kom jag på tanken att jag kanske hade en chans att få kontakt. Omständigheterna var gynnsamma. Tidigare berättelser hade intygat att rymdmänniskorna undviker tätt bebyggda trakter. Adamskis möte hade ägt rum i öken i Kalifornien.

Åter väntade jag och hoppades. Åter sveks mina förhoppningar. Jag tyckte inte om att bara vänta utan att göra något, men då det inte fanns något att göra så började jag i alla fall ströva vidare ungefär 20 minuter efter klockan 3, ännu längre bort från Lossiemouth.

Vid halv fyratiden tycktes molnen börja skingras. Jag gick helt långsamt och bevakade synfältet. Tio minuter senare vände jag tillbaka igen då jag tyckte att jag inte ville lämna trakten innan jag fått se något mera.

Strax därpå - det måste ha varit ungefär en kvart i fyra - hörde jag åter den visslande tonen och utifrån havet kom tefatet flygande rakt emot mig. Det kunde inte råda någon tvekan om dess avsikt. Det tänkte landa. När farkosten kommit så nära som ett par hundra meter så hörde jag en djupt brummande ton som jag anser måste ha kommit från motorerna; det var bekräftelsen på mina åsikter att de flygande tefaten drivs med mer eller mindre konventionella metoder och inte genom några andliga krafter eller dylikt.

Först stod jag som förstenad och bara tittade. Sedan höjde jag kameran och tog raskt ett par bilder. Föremålet kom nästan rakt emot mig. Hela metallkroppen tycktes glöda helt svagt och så svävade den en eller två sekunder innan den med en lätt, men fullt hörbar stöt, landade. Det här var något nytt. Adamskis tefat hade inte landat utan hållit sig svävande omkring en meter över marken. Också vid observationen som Darbishire gjorde är det inte bevisat att tefatet verkligen berörde marken.

Det var en mycket vacker farkost och dess glänsande yta skulle säkert väckt avund hos våra flygplanskonstruktörer. Det såg ut som om höljet, nederdel och carbin, var gjord i ett enda stycke omkring 16 m i bredd och 7 meter högt. Åtminstone kunde jag inte upptäcka några svetsar eller nitar. Jag vill inte yttra mig om vad det kan ha varit för metall, men dess färg och yta var inte olik polerad aluminium.

Två grupper om 3 st cabinfönster var synliga på den mellersta lodräta delen av maskinen och strax ovanför var en liten kant. Längst upp på det hela satt en vertikal stav som påminde om en åskledare. Jag kan inte förstå dess uppgift. De tre kloten på undersidan såg ut att vara av något elastiskt material liknande gummi.

Adamski sade om sitt möte med en ryymdmänniska "Jag kände mig som ett litet barn då jag stod inför denna varelse av stor visdom och kärlek." Jag kan inte påstå att jag uppfattade något sådant. Jag visste att jag strax skulle få träffa någon från en annan värld. Jag trodde att detta väsen, vem det nu än skulle bli, skulle ha mycket större vetenskapliga insiker än även den mest kunniga människa här på jorden.

När jag närmade mig tefatet så gled en skjutdörr i dess nederdel undan och en man hoppade lätt och vackert ned på jorden. När han kom emot mig höjde jag armen till hälsning. Han gjorde likadant. Så stod vi där och bara tittade på varandra. Det är ju ganska naturligt. Han hade troligen sett andra jordmänniskor men jag hade aldrig sett någon ryymdmänniska. I allt väsentligt var vi tull synes lika. Jag är 1,77 m lång och han var något längre, kanske 1,83 eller så. Efter jordisk måttstock var vi väl ungefär jämgamla (32 år) och hans hår var liksom mitt brunt och kortklippt. Men hans hud hade en egendomlig ton - som kraftigt solbränd. Han hade han haft vanliga kläder skulle han utan någon svårighet ha kunnat passera som en engelsman. Det enda var att hans pappa var högre än någon människas som jag träffat.

Men också om han var mig kroppsligen mycket lik så var hans kläder helt annorlunda. I vår tids framtidsromaner har vi redan sett många karikatyrer som prov på ryymdkläder i ett enda stycke som används av hjälten då han flyger från den ena planeten till den andra. Egendomligt nog så har tecknarna i det här fallet inte kommit långt ifrån sanningen. De kläder han hade på sig var ungefär på det viset. De täckte honom helt från halsen och till fötterna, bara händerna var fria. Han hade inte några skor utan samma klädnad skyddade fötterna likaväl som kroppen i övrigt. Vävnaden föreföll, mig ytterst tät och tycktes mycket mjuk och isolerande. Den påminde något om våra brynjetröjor men mycket tätare.

Det fanns också något annat som genast väckte min uppmärksamhet. Ryymdmänniskan hade något i näsan som jag genast fick för mig hade något med andningen att göra. I båda häsborrarna satt ett tunt litet rör och de var förbundna med ett liten metallbygel. Jag märkte att han hela tiden andades genom näsan och aldrig genom munnen. Det var ett klart bevis på att den lilla anordningen hade något med andningen att göra.

Tankarna tumlade i huvudet. Här hade jag ett gyllene tillfälle att åtminstone finna ut något om de flygande tefatens hemligheter, ett tillfälle, som sannolikt aldrig skulle återkomma, åtminstone inte för min del. Jag bara önskade att jag vetat om något på förhand så att jag kunnat ta det litet lugnare och hunnit förbereda någon slags frågelista. Jag var rädd att förlora tid med frågor om oviktiga saker och på det viset försitta mina möjligheter att få veta något om saker av större vikt. Saker som betydde något inte bara för mig personligen utan för hela mänskligheten. Raskt tänkte jag på Adamskis intervju.

Vad var nu viktigast? Utan tvivel att få reda på varifrån mannen kom. Jag visade uppåt och gjorde en frågande min. Mannen log vänligt och nickade. Det var ett tilltalande leende som utgick lika mycket från ögonen som läpparna - något som han inte kan säga om alla människor i våra dagar. Jag tog fram mitt block och ritade upp en skiss i mitten satt jag solen och den fick en ring av strålar så att man skulle förstå vad det var för något. Sedan ritade jag tre cirkclar som skulle föreställa Merkurius, Venus och Jordens banor. Jag pekade på den tredje cirkeln och så på mig själv. Han nickade. Så pekade jag på den andra och på honom. Till min överraskning skakade han på huvudet.

Inte från Venus! Jag pekade åter på den andra cirkeln och sade "Venus". Han upprepade. Det var det första jag hörde honom säga och det kunde inte vara något tvivel om att han inte var född på denna jorden. Det är svårt men kanske inte omöjligt att förklara hans tonfall men där fanns något flytande i den - inte det gurglande flytande skrattet från urmänniskan svängande sin stridsklubba, utan det klara flytande i en källa. Än en gång pekade jag på venusbanan och åter skakade han på huvudet.

Då gjorde jag ett nytt försök. Utanför jordbanan ritade jag en fjärde cirkel som skulle föreställa Mars' bana. Jag pekade på den och sade "Mars". Han nickade genast och nu började jag förstå varför han var så olik Adamskis besökare och varför hans skepp iten heller var likadanst även om det tycktes byggt efter samma princip. Han kom från en annan planet. Då var alltså även Mars bebodd av människor som hade löst problemet med interplanetariska resor.

Jag ville försöka få ytterligare bekräftelse på att han verkligen var från Mars. Den planeten är ju bekant för sin påfallande röda färg. Min reservoarpenna hade ett klart rött bläck. Jag pekade först på marsbanan på min skiss och så på det röda bläcket och därefter på honom. Han förstod genast "Mars"upprepade han.

Vad skulle jag sedan fråga. Det var ju klart att det inte var möjligt för mig att med skisser och tecken få fram allt jag ville fråga om. Adamski hade, om jag fattat hans berättelse riktigt, med hjälp av tankebilder fått telepatisk kontakt med sin besökare. Jag beslöt att göra ett försök. Jag föreställde mig i mitt inre ett tefat som flög från Mars till Jorden och frågade i mina tankar "Varför har Du kommit hit?"

Det blev en paus medan vi båda stod och tittade på varandra. Jag försökte på nytt att koncentreramig intensivt på min fråga, så såg jag hjälplöst på honom för det tycktes klart att mina bemödanden inte hade någon framgång. Plötsligt kände jag mig löjlig. Jag pekade på mina läppar och på huvudet, skakade på huvudet och skrattade.

Mannen från Mars tittade på mig och så brast också han i skratt. Det måste ha varit en kostlig syn - två människor från olika planeter som stod hjälplösa på en enslig plats på den skotska kusten och skrattade åt sina ömsesidiga försök att förstå varandra.

Framför allt ville jag att han skulle förstå att jag var hans vän. Den uråldriga metoden för att demonstrera den saken är att ge en gåva. Det enda som jag hade på mig var min reservoarpenna. Jag räckte den till honom och gjorde tecken åt honom att han skulle behålla den. Det tog ett par sekunder innan han förstod vad jag ville, så log han och höjde handen i en gest som tydligen uttryckte hans tack.

En fråga som jag sysslat mycket med är hur tefaten får sin drivkraft. Jag tror att det är en mycket viktig punkt. Jag hade hört en djup brummande ton som jag nu härnade medad jag pekade på hans farkost och försökte antyda flykt genom tecken.

Han nickade, pekade uppåt och sade "Mars" med sitt flytande tonfall. Så långt var det bra. Nu ville jag veta hur motorerna arbetade. Jag ritade på mitt bläck en raket så noga jag kunde och visade honom.

Hen här var det något hinder. Han försökte fatta meningen med skissen men lyckades inte. Jag gjorde en ny skiss men inte heller den sade honom något så jag måste ge upp. Naturligtvis är det möjligt att marsmänniskorna redan för länge sedan frångått raketkraften så att de flesta av dem inte längre känner till den. Då kanske det var fråga om atomkraft. Jag försökte rita en rad punkter som blev mindre och mindre och så pekade jag på tefatet men kunde inte göra mig förstådd. Efter ytterligare ett försök att komma in på atombegreppet avbröt han mig plötsligt genom att själv ställa en fråga. Jag vet inte varför jag bleb så överraskad för det finns förstås många saker här på jorden som folk från Mars inte vet något om men jag hade liksom tyckt att det var självklart att det var jag som var frågaren för jag hade ju så mycket att lära.

Det är klart att jag inte förstod något av hans ord, men hans gester var tydliga nog. Han frågade om jordens folk skulle sätta igång ett nytt krig.

Vad skulle jag svara? Jag ryckte på axlarna och skakade på huvudet för att uttrycka att jag hoppades att det inte skulle bli något men att det var något man inte kunde vara säker på. Han tycktes förstå och såg allvarlig och bekymrad ut.

Jag tog fram mitt block igen. Nu, om någonsin, var rätta ögonblicket att få veta något om marskanalerna. Jag ritade snabbt en skiss av Mars med dess ljusare och mörkare fläckar och dess polarkalotter och räckte honom den. Han granskade den och nickade. Så ritade jag en lång rak linje från en vegetationsfläcka till en annan. Jag pekade på den och på honom. Åter nickade han. Kanalerna är alltså konstgjorda. Jag visade på kanalen på min skiss och så på havet. Han såg obeslutsam ut och tycktes upprepa den axelryckning med vilken jag besvarat hans fråga om det skulle bli krig. Då pekade jag på kanalen och den gröna fläck där vi stod. Åter ryckte han på axlarna.

Jag ritade en större bild av en kanal - en central mörk del och sidopartier i en ljusare schattering. Så pekade jag på den mörka centraldelen och havet, därefter på sidopartierna och den gröna **fläcken**. Det glädde mig att nu begrep han genast och nickade energiskt. Det var tydligt att jag nu fått klart besked om att marskanalerna består av en central kanal med vatten som har sidopartier i form av vegetationsområden på båda sidorna.

Så hade då Lowell haft rätt. Liksom många pionjärer fick han lida mycken kritik. Men sanningen kommer alltid fram till sist.

Det var tydligt att de få ord i vårt språk som jag lärde honom - Venus och Mars, , tefat och kanske några till var mycket besvärliga för honom att uttala. Men när jag försökte uttala ett ord i hans språk så tror jag att jag lyckades ännu sämre. Vårt alfabet tycks vara helt olämpligt för att kunna i fonetisk form återge deras ord.

Marsmannens ord för "ja" är helt kort. Jag har provat många sätt att skriva det men lyckats ganska illa. Närmast kommer kanske "qul-l" men det är inte särskilt lyckat.

(Här förs tanken osökt till det finska "kylla" som är ett av deras ord för ja och uppenbarligen mycket likt! Talar man finska på Mars? Övers.anm.)

Jag försökte ytterligare få veta något om Mars. Jag visade min skiss av den röda planeten, därpå pekade jag på havet och sade "vatten". Han upprepade. Jag försökte göra klart för honom att vi känner till att Mars har ganska litet vatten. Efter flera försök lyckades jag och fick intrycket att han ville säga "Nej hos oss finns inga hav men det gör ingenting"...

Plötsligt kom jag att tänka på att jag alldeles glömt en av de allra viktigaste frågorna: "Står innevanarna på Mars i förbindelse med dem på Venus?" Jag tog åter fram min teckning av planetbanorna, visade på Jorden och på mig själv, på Mars och på honom. Han nickade. Så visade jag på Venusbanan och på hans rymdskepp. - Jag sade "tefat" och det upprepade han och det tycktes som om han hade förstått att det var vad vi kallade hans farkost.

Jag sade "Tefat-Venus?" och det upprepade han och det nickade igen. Det här var tydligen ett framsteg även om det var ganska naturligt att då både Mars och Venus låg långt före oss i vetenskaplig utveckling så borde de ju också ha kontakt inbördes.

Så pekade jag på Venus och på honom och frågade medan jag försökte antyda ett tefat i flykten "Har Du varit på Venus?" - Han tycktes förstå för han nickade genast och upprepade det ord som jag vet betyder "ja".

Jag visade på Merkurius bana och så på tefatet. Då skakade han på huvudet och bekräftade vad jag trott - att Merkurius är en ofruktbar planet, obebodd och lämplig för levande varelser som inte starkt avviker från ~~vår~~ typ.

Nu ritade jag en cirkel kring jorden för att antyda vår måne. Jag sade "Venus - tefat" och pekade samt "Mars - tefat" och pekade och så sade jag "Månen - tefat" och pekade. Han förstod och bekräftade att tefaten landar ~~också~~ på månen.

Nu började han fråga mig och han lånade också min skiss. Till slut förstod jag att han ville fråga "Är jordmänniskorna beredda att flyga till Månen?"

Jag svarade "Ja" och försökte med min mimik antyda att det ännu skulle dröja några år. Han såg mycket allvarlig ut. Jag förstod att det inte är någon

angenäm tanke för innevånarna på Mars och Venus att vi håller på att lära oss rymdflygningens hemligheter. Och vem kan förtänka dem det. Hittills har vi visat att vi inte ens är i stånd att råda över vår egen planet - och vad skall vi då på andra att göra. -

Besökaren från Mars tittade mot himlen och jag förstod att han började tänka på att ge sig iväg. Jag tog fram min kamera och gjorde tecken att jag ville fotografera tefatet som låg omkring 20 meter ifrån oss. Han nickade bifall och jag tog några bilder fastän det redan börjat skymma.

Jag frågade om jag fick komma in och se farkostens inre. Han förstod genast vad jag menade men avvisade mig hövligt men bestämt. Jag frågade genom tecken omdet var riskfritt att beröra farkosten. Han nickade. Visserligen påminde jag mig att Adamski råkat ut för ett egendomligt slag i armen, men tog ändå mod till mig och kände lätt på skeppet. Inget hände och det måste ju ha berott på att det stod på marken medan Adamski varit intill ett skepp som höll sig svävande ett par fot över marken.

Jag lyckades ställa ännu en fråga om varför somliga tefat bullrar och andra inte. Jag tror att hans svar betydde att alla riktiga skepp är tysta - utom ett fräsande och en svag surrande brumning. De tjutande "tefaten" är troligen meteoror.

Men nu var tiden ute. Mannen från Mars vinkade farväl och gav mig tecken att stiga tillbaka. Då slog det mig att jag fotograferat skeppet men inte honom. Snabbt tog jag en bild just då han var på väg till skeppet. Den blev dålig för nu var det ännu mörkare och i brådskan glömde jag ställa om avståndet.

Han hoppade raskt in och skjutdörren stängdes. Strax därpå hördes åter det brummande ljudet. Långsamt höjde sig skeppet i luften varvid den dom-liknande överbyggnaden snabbt gånsljudlöst roterade och så helt sakta gled den underbara maskinen uppåt tills den nått cirka 15 meters höjd då den ökade till enorm hastighet. Den försvann strax norrut. Klockan var 4.25...

När jag så småningom började vandra mot Lossiemouth såg jag att någon kom emot mig. När han kom närmare kände jag igen samme man som jag mött tidigare på dagen.

Till min överraskning och tillfredsställelse berättade han att han sett tefatet och att han också bevittnat slutet av mitt möte med piloten.

Jag frågade vad han hette och han sa att han hette James Duncan och var fiskare på platsen. Han hade inget emot att bevittna vad han sett så jag bad honom genast skriva i min bok:

"4.35 18de februari 1954. Jag svär högtidligen att jag mellan omkring klockan 4 em och 4.15 em den 18 februari 1954 bevittnade ett samtal mellan Cedric Allingham och en man som var pilot på ett flygande tefat som landade nära Lossiemouth i grevskapet Moray. Efteråt såg jag piloten gå tillbaka till sitt tefat som flög upp och iväg norrut.

James Duncan"